

Дѣдо Мразъ се опжтилъ къмъ полето. Срѣщналъ една млѣкарка съ дѣтето ѝ. Носѣли да продаватъ млѣко на пазаря. Дѣдо Мразъ се нахвърлилъ върху имъ. Дѣтето се огъвало въ шалчето си и заплакало отъ студъ.

— Почакай, що още си видѣло! Нека дойде нощъта, азъ ще те смразя на кокалъ, заканвалъ се той на момчето.

Прѣзъ нощъта той станалъ по-лютъ и страшенъ. Замръзилъ нѣколко пѣтници... „Мѣсецъ, звѣзди, пазете се! Азъ и вазъ ще замръзя... Слънце, и ти, добро нѣма да видишъ!“ — се заканялъ дѣдо Мразъ.

Слънцето чуло и се засмѣло. То се показало задъ горага. Златнитѣ му лъчи стоплили трѣвитѣ и цвѣттята... Птичкитѣ излѣзли изподъ стрѣхитѣ.

— Слънчице, мило слънчице! — завикали дѣцата и на купчинки излизали на полянитѣ.

Вредомъ станало топло и весело.

Дѣдо Мразъ се пукалъ отъ ядъ и срамъ.

Слънцето съ своя смѣхъ и доброта сѣкашъ заробило лютото сърдце на снѣжния старецъ.

Дѣдо Мразъ билъ побѣденъ. Той клекналъ на двора и почналъ да пролива бистри едри сълзи...

Подъ натиска на слънцето дѣдо Мразъ се топилъ, топилъ, додѣто нищо не останало отъ него.

— Сбогомъ, проклети старче!

Добрѣ ни дошли, мили цвѣтенца!

— думали дѣцата и хвърчели отъ радость...

А дѣто билъ той, изникнало кокиче, минзухаръ, синчецъ и теменуги...

